

„Pač si nespameten“, ga zavrne konj prevzetno. „Pomisli vendar, kdo si ti, in kdo sem jaz! Jaz vozim gospodarja po svetu in vidim mnogo deželá in mest, ti pa čepiš vedno doma in ne prideš nikdar dlje kot do zelnika in do tega pašnika. Torej mislim, da mi gre pač tudi boljša hrana kot tebi, kajti višji stan se vselej razlikuje od nižjega.“ Tako govoreč stopa ponosno ob porobju dalje.

Pride do goste seči in zagleda v ograji lepo deteljo. „Da, to je za-me“, si misli in izkuša najti vhod. Toda ograja je gosto zagrajena, in konj ne more naprej od nobene strani. Slednjič se prerije kar skozi gosto séč in hoče noter, a v tem trenutku mu zmanjka trdnih tál in ubožec pade v brezdno, kjer žalostno pogine.

Prevzetnost in požrešnost se sama kaznuje.

Podgoriški.

31. Osel.

Osel je nesel težak tovor. Ker mu je bilo vroče in se mu je tožilo po hladu, je legel v senco, da si odpočije. Kmalu je zadremal.

Mimo prideta konj in vol.

„Vstani, osel! Glej, oblaki se zbirajo na nebu. Ploha te ulovi, moker boš, prehladiš se in zbolíš.“

„Tu je prijetno, le idita! Dežja ne bo danes. Pa kaj, če je. Jaz sem zaspan. Le idita!“

Konj in vol se poslovita.

V kratkem začne grmeti in se bliskati. Debele kaplje so že naletavale.

Osel vstane in hiti s tovorom proti domu. Ves premočen pride v hlev. Jame ga tresti. Bil je mrzliččen. Zvrnil se je na steljo in trpel hude bolečine. Drugi dan je poginil.

Ivo Blažič.

Iz zaklada naših pregovorov.

59. Vsaka reč ima svojo solnčno in senčno stran.

Ali ste že kdaj pomislili, kolika nesreča in beda bi nastala na zemlji, ko bi nas neudno zapustilo ljubo solnce in bi nam ne hotelo več sijati? Kaj bi bila zemlja brez solnca? Vse življenje bi moralo mahoma prenehati. Res, da se nam semtertja zdi nekoliko neprijetno, ako nam poleti solnce prevroče pripeka; ali pomislimo, kolika dobrota je za poljske pridelke ista vročina, ki se nam dozdeva nadležna. Pomislimo pa tudi, kako zelo nam je zaželjeno solnce po zimi in kako se nam omili spomladi in v jeseni!

Zato se pa vse tako rado obrača proti solncu: cvetice radostno povzdigajo svoje glavice, ptice začno živahno in veselo letati in žvrgoleti, vse živali nekako na novo oživé, ko se prikaže v jasnem jutru prijazno solnčno lice na nebu. In kako, da bi se ga človek ne vradostil?

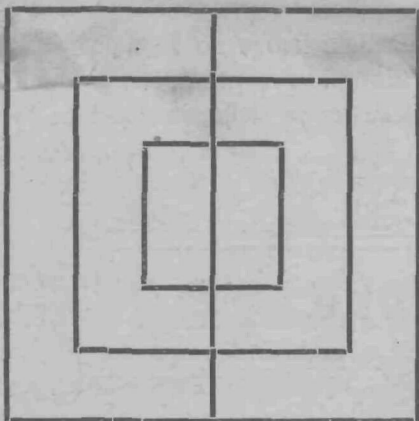
Vsa narava nam kaže, kako vse bolje uspeva, kar je obrnjeno proti solncu: vinarji in vrtovi z boljšim sadjem uspevajo le v južnih in solnčnatih krajih; stanovanja, ki jih vsaj deloma solnce obseva, so veliko zdravejša in prijetnejša kakor bivališča v vedni senci; saj še zemlja tam, kjer jo le malo časa in slabotno obsevajo solnčni žarki, ne ponuja drugega kot zimo in neprijetnosti, ki so ž njo v zvezi. O ljubo solnce, koliko dobroto nam je naklonil Stvarnik takrat, ko te je pripel na nebesnem svodu!

Pa še eno okoliščino moram omeniti, da nam bo dovolj jasen naš pregovor: vsaka reč posebno čuti dobrodejno svetlobo in gorkoto na oni strani, ki je obrnjena proti solncu. Pregovor nam torej hoče povedati: Menda je ni reči in dogodbe na svetu, da bi ne imela kaj ugodnega za nas ali za druge, kakor tudi ni nobene brez neugodnosti in neprijetnosti.

Koristil pa nam boče naš lep pregovor le tedaj, ako si znamo v prid obračati njegov lep nauk: Ako hočemo biti zadovoljni in veseli na zemlji, privadimo se temu, da vselej in povsod — naj nas zadene karkoli — poiščemo le lepšo in veselejšo stran, slabo pa prezremo, kakor da bi je ne bilo.

Poganskega modrijana Diogena gotovo že kaj poznate in bržkone ste že slišali to-le mično dogodbico o njem. Mogočni cesar Aleksander mu je ponujal dobroto, katerokoli si hoče izbrati. Diogen pa mu malomarno odgovori: „Stopi nekoliko vstran, da bo moglo solnce sijati name.“ S tem je povedal večjo modrost, kot je morda sam mislil. Tudi mi obračajmo svoje dogodke in opravila tako, da se nam bo — kolikor možno — kazala le solnčna stran, pa bomo zadovoljni in srečni, kolikor nam je mogoče tukaj na zemlji, na kateri nikjer vedno ne sije solnce. Posebno pa bomo srečni, če se vedno tako obračamo in vedemo, da nas bo moglo razsvetljevati in greti nebeško solnce božje milosti.

Naloga.

Kdo zna to sliko z eno potezo tako narediti, da nič ne preneha in nobenkrat ne vleče dvakrat po isti črti?

(Rešitev in imena rešilcev prih.)

Novi listi in knjige.

1. **Praški Judek.** — Spillmanove povesti IV. zvezek. Prevel Josip Volc. Zal. „Kato-

liška Bukvarna v Ljubljani Tisk R. Šeber nasl. v Postojni. — Cena 40 v, trdo vezan, 60 v. — Mična in ganljiva povest, ki je pač vredna, da jo marljivo čitajo mali in odrasli čitatelji. Poleg pretresljive vsebine jo posebno priporoča lep jezik, ker tudi prevod spretno posnema pri srčno preprostost, s katero se odlikuje izvirnik.

2. **Radoslav Silvester. Šmarnice** (Glasi moje mladosti). V proslavo Marije, brez madeža spočete Device in v preveseli spomin 50-letnice razglašanja ter verske resnice. Tisk R. Šeber nasl. v Postojni 1905. Broš. 60 h, v plat. K 1.30. Slovenci se posebno odlikujejo po svoji detinski vdanosti do Matere božje. Neprecenljive zasluge imajo oni vrli možje, ki so skrbeli in še skrbé, da bi se ta vnema za Marijino čast ne le ohranila, marveč še povekševala med našim narodom. V vrsti teh zaslužnih mož ima častno mesto izdajatelj te zbirke Marijinih pesmi, marljivi sotrudnik nepozabnega Mgr. Jerana. S sonetnim vencem se je naraslo število na 52. Seveda v tako obilnem številu ne morejo biti vse pesmi enake vrednosti, vendar nas veseli, da moremo večino pohvaliti in prav toplo priporočiti zlasti mladim častilcem Matere božje; naj bi to, kar je prišlo od srca, našlo tudi pri njih enak odmev. Naslov „Šmarnice“ nima z Marijinim mesecem take zveze, da bi ne bila knjižica rabna v kateremkoli času.

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji s prilogo vred za vse leto 5 K 20 h, za pol leta 2 K 60 h — Uredništvo in upravništvo sv. Petra cesta št. 78, v Ljubljani.

Izdaje društvo „Pripraviški dom“. — Urejuje Ant. Kržič. — Tiska Katoliška Tiskarna v Ljubljani.